

Pomáhat a chránit

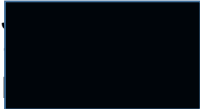
NÁRODNÍ CENTRÁLA PROTI ORGANIZOVANÉMU ZLOČINU
SLUŽBY KRIMINÁLNÍ POLICIE A VYŠETŘOVÁNÍ

Č.j. NCOZ-6482-2/ČJ-2021-4100PI

Praha 15. července 2021
Počet listů: 8

Jan Hrbáček

ROZHODNUTÍ

o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Policie České republiky, Národní centrála proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „NCOZ“), která je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů,

rozhodla

ve věci žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), žadatele Jana Hrbáčka, nar. [REDACTED], ve které výše jmenovaný požaduje, cituji:

„...obě anonymizovaná odložení či uložení věcí prověřování IT zakázek na MPSV, ve spojitosti se společnostmi Fujitsu a Siemens. A to konkrétně přímo k osobě manažera společnosti Siemens Enterprise Communications Tomáše Hájka z (17. června 1974). Jde o věci, která rozpracovával ÚOKFK.

A také o anonymizované pokyny dozorujícího státního zástupce, vedoucích k doložení či uložení věcí...“

takto:

podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a na základě ustanovení § 8a téhož zákona a Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických

PO BOX 41/NCOZ
156 80 Praha 5 - Zbraslav

Tel.: +420 974 842 683
Fax: +420 974 842 594
Email: ncoz.sekretariat@pcr.cz

osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) ve spojení se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve vztahu k informacím požadovaným ke konkrétní fyzické osobě specifikované v žádosti, a na základě zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, ve vztahu k informacím požadovaným ke konkrétním právnickým osobám uvedeným v žádosti, a s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu ke všem v žádosti požadovaným informacím se žádost

odmítá.

Odůvodnění:

Dne 1. července 2021 byla na NCOZ cestou datové schránky doručena žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. od Jana Hrbáčka, [REDACTED] [REDACTED] (dále jen „žadatel“), kterou se domáhá informací uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí.

Povinný subjekt žádost posoudil a dospěl k následujícím závěrům:

I.

Žadatel se ve své žádosti domáhá anonymizovaných dokumentů ve věci prověřování IT zakázek ve spojitosti s konkrétně uvedenými právnickými osobami a konkrétně identifikovanou fyzickou osobou. Domáhá se tedy údajů týkajících se eventuálního trestního řízení vedeného (ať už v minulosti či v současné době) policejními orgány Policie České republiky vůči konkrétně identifikovaným osobám.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), dále jen „nařízení EU 2016/679“, v čl. 4 odst. 1 definuje osobní údaje jako „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*“. Povinný subjekt v této souvislosti konstatuje, že bez ohledu na to, zda jakékoliv trestní řízení bylo či nebylo, případně je či není, policejními orgány Policie České republiky proti žádosti dotčené fyzické osobě vedeno, domáhá se žadatel údajů týkajících se jednoznačně určeného subjektu, a že tyto údaje jsou nepochybně osobními údaji, neboť beze zbytku odpovídají citované definici.

Zákon č. 106/1999 Sb. v ustanovení § 8a odst. 1 praví, že „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*“, což v tomto případě, znamená především v souladu s nařízením EU 2016/679 a se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 110/2019 Sb.“).

2

PO BOX 41/NCOZ
156 80 Praha 5 - Zbraslav

Tel.: +420 974 842 683
Fax: +420 974 842 594
Email: ncoz.sekretariat@pcr.cz

Podle ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. b) nařízení EU 2016/679 osobní údaje musí být „shromážděny pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely („účelové omezení“). Policie České republiky je nepochybně ve smyslu čl. 4 odst. 7 nařízení EU 2016/679 správcem údajů, jichž se žadatel domáhá, existují-li, a povinnost stanovená citovaným právním předpisem se na ni proto plně vztahuje (správcem se rozumí „fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu, může toto právo určit dotčeného správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení“). Zpracováním osobních údajů je podle ustanovení čl. 4 odst. 2 nařízení EU 2016/679 „jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení“. Poskytnutí osobních údajů na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. by bylo nepochybně zpřístupněním a šířením těchto údajů, tedy jejich zpracováním.

Povinný subjekt v této souvislosti konstatuje, že údaje, jichž se žadatel domáhá, pokud existují, byly shromážděny za účelem trestního řízení eventuálně vedeného policejními orgány Policie České republiky, a mimo tyto účely by je mohl zpracovávat jedině v souladu s ustanovením čl. 6 nařízení EU 2016/679 (resp. v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb. viz další text). Uvedené ustanovení praví, že zpracování osobních údajů je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z následujících podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

„a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;

b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;

c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;

d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;

e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;

f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě. První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.“

Povinný subjekt posoudil předmětnou žádost o informace ve vztahu k informacím požadovaným ke konkrétní fyzické osobě se zřetelem k výše uvedeným podmínkám zákonnosti zpracování osobních údajů a shledal, že nedisponuje souhlasem subjektu údajů se zpracováním jeho osobních údajů ve smyslu této žádosti a že žádná z dalších podmínek zákonnosti uvedených v čl. 6 nařízení EU 2016/679 na tuto žádost nedopadá. Dospěl proto k závěru, že dle nařízení EU 2016/679 není oprávněn zpracovávat osobní údaje tak, jak to vyplývá z předmětné žádosti o informace. Ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení EU 2016/679 pak navíc ukládá správci osobních údajů zpracovávat tyto údaje „způsobem, který zajistí náležité zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných technických nebo organizačních opatření před

neoprávněným či protiprávním zpracováním a před náhodnou ztrátou, zničením nebo poškozením („integrita a důvěrnost“).

Dne 24. 4. 2019 vstoupil v účinnost zákon č. 110/2019 Sb., který kromě implementace některých částí obecného nařízení o ochraně osobních údajů transponuje Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV. Pokud by osobní údaje, které žadatel požaduje, existovaly, jednalo by se o osobní údaje shromážděné za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti či stíhání trestných činů, jelikož by byly součástí trestního řízení. V takovém případě by byly tyto údaje primárně chráněny na základě jednotlivých ustanovení HLAVY III zákona č. 110/2019 Sb. ve spojení s výše uvedenými obecnými zásadami nařízení EU 2016/679.

Povinný subjekt konstatuje, že ve vztahu k osobním údajům, jichž se žadatel domáhá (existují-li), jejichž ochrana je upravená v HLAVĚ III zákona č. 110/2019 Sb., je Policie České republiky spravujícím orgánem ve smyslu § 24 odst. 3 tohoto zákona, kterým se rozumí orgán veřejné moci příslušný při zpracování osobních údajů, které je nezbytné pro plnění jeho úkolu a výkon jeho veřejné moci stanovených jinými zákony (např. zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky nebo zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád) za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech, který není zpravodajskou službou nebo obecní policií.

Povinný subjekt v této souvislosti konstatuje, že pro zpracování údajů, jichž se žadatel domáhá, pokud existují, musí být v souladu s ustanovením § 25 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. stanoven konkrétní účel v souvislosti s plněním úkolu uvedeného v § 24 odst. 1 téhož zákona, tedy musí jít o zpracování, které je nezbytné pro předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech. V ustanovení § 25 odst. 2 téhož zákona stojí, že *„pro účel nesouvisející s plněním úkolu uvedeného v § 24 odst. 1 lze osobní údaje zpracovávat, pouze pokud je k tomu spravující orgán oprávněn a tento účel není neslučitelný se stanoveným konkrétním účelem jejich zpracování“.*

Povinný subjekt posoudil tedy předmětnou žádost o informace s ohledem také na podmínky zákonnosti zpracování osobních údajů chráněných podle HLAVY III zákona č. 110/2019 Sb. a shledal, že ve smyslu ustanovení § 25 tohoto zákona by takové zpracování zákonné nebylo. Dospěl proto k závěru, že není oprávněn zpracovávat osobní údaje tak, jak to vyplývá ze žádosti o informace.

Ustanovení § 32 odst. 2 písm. a) – e) tohoto zákona ukládá spravujícímu orgánu s přihlédnutím k povaze, rozsahu, okolnostem, účelům a rizikům zpracování osobních údajů, vývoji techniky a nákladům přijímat technická a organizační opatření s cílem

- a) co nejúčinněji chránit osobní údaje,
- b) omezovat nepřiměřené zpracování osobních údajů,
- c) omezovat zpracování osobních údajů, které není nezbytné kvůli svému rozsahu, množství údajů, době jejich uložení nebo jejich dostupnosti,
- d) poskytovat nezbytné záruky práv subjektu údajů a
- e) předcházet automatickému zveřejňování osobních údajů.

V souvislosti s každou žádostí o předání osobních údajů je Policie České republiky povinna posuzovat, zda existuje právní titul pro jejich předání. V daném případě se žadatel domáhá poskytnutí osobních údajů na základě zákona č. 106/1999 Sb., to znamená, že uvádí tento zákon jako právní titul pro jejich poskytnutí. Sám zákon č. 106/1999 Sb. však přikazuje, aby v případě žádosti o poskytnutí osobních údajů povinný subjekt postupoval specificky, v tomto případě tedy dle nařízení EU 2016/679 ve spojení se zákonem č. 110/2019 Sb. Při posuzování předmětné žádosti o informace ve vztahu ke konkrétní fyzické osobě povinný subjekt shledal, že mu nejsou známy žádné důvody, jež by ho opravňovaly postupovat při zpracování požadovaných osobních údajů podle jednotlivých ustanovení čl. 6 nařízení EU 2016/679 a zároveň shledal, že pokud požadované osobní údaje vůbec existují, je spravujícím orgánem podle zákona č. 110/2019 Sb., a jako takový není k požadovanému zpracování daných osobních údajů oprávněn a zároveň považuje požadovaný účel zpracování za neslučitelný s původním účelem jejich shromáždění, tj. s eventuálním získáváním poznatků o trestné činnosti, resp. vedení trestního řízení.

Z výše uvedené argumentace vyplývá, že nařízení EU 2016/679 ani zákon č. 110/2019 Sb. neopravňují povinný subjekt, který je zároveň spravujícím orgánem požadovaných osobních údajů, existují-li, poskytnout tyto údaje žadateli.

Pokud by tak povinný subjekt učinil, jednal by nejen v rozporu s uvedenými právními předpisy, ale také v rozporu s Listinou základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky a která ve svém čl. 10 stanoví: „Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“

Podpůrně pak povinný subjekt odkazuje také na zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, který upravuje ochranu osobnosti v oddílu 6 v ustanovení § 81 až 90. Podle § 81 občanského zákoníku „je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv“ a ochrany požívají zejména „jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy“. Podle § 86 téhož zákona „nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod“. Povinný subjekt žádný zákonný důvod k prolomení ochrany soukromí dotčené fyzické osoby v daném případě neshledal a dospěl k závěru, že bez ohledu na to, zda trestní řízení je či není (bylo či nebylo) policejními orgány Policie České republiky vedeno, poskytnutí informací požadovaných v předmětné žádosti by mohlo způsobit takový zásah do soukromí osoby, jež je touto žádostí dotčena, který by byl ve smyslu ustanovení § 81 zákona č. 89/2012 Sb. v rozporu s jejími oprávněnými zájmy.

Při posuzování předmětné žádosti dospěl povinný subjekt k závěru, že zde dochází ke střetu dvou základních ústavou zaručených práv, a to základního lidského práva na zachování osobní cti a dobré pověsti, na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě (dále jen „právo na ochranu osobnosti a ochranu osobních údajů“) podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a politického práva na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu (srov. například nálezy Ústavního soudu České republiky Pl.ÚS 4/94, nálezy Ústavního soudu České republiky I.ÚS 321/06 a dále též A. Furek – L. Rothanzl, Zákon o svobodném přístupu k informacím, Komentář, Praha, Linde 2012, s. 505 a násl.), podle které lze základní právo omezit pouze v zájmu jiného základního práva a podle které při poměrování dvou ve vzájemné kolizi stojících základních práv je nutno uplatnit kritérium vhodnosti a kritérium potřebnosti omezení jednoho z nich, jakož i kritérium porovnávání jejich závažnosti, provedl povinný subjekt test proporcionality formou testu veřejného zájmu.

V posuzovaném případě se žadatel domáhá informací ke konkrétní fyzické osobě, která není dle informací dostupných povinnému subjektu veřejným činitelem, funkcionářem či zaměstnancem veřejné správy. Povinný subjekt zkoumal, zda ze žádosti vyplývají nějaké skutečnosti, které zvláště odůvodňují právo veřejnosti na informace a upřednostňují jej před právem na ochranu osobnosti a ochranu osobních údajů. Zjišťoval tedy, zda požadované informace mají charakter informace, které by veřejnost měla znát nebo měla mít možnost znát. A dospěl k závěru, že ze žádosti ani z veřejně otevřených zdrojů nevyplývají žádné konkrétní skutečnosti, které by zvláště odůvodňovaly upřednostnění práva veřejnosti na informace. Není zde tedy žádný argument, který by zdůvodňoval poskytnutí požadovaných informací veřejným zájmem. Poskytnutí požadovaných údajů by žádným způsobem nepřispělo ke správě věcí veřejných či veřejné diskuzi. Požadované informace se týkají výlučně soukromí subjektu údajů, nespádají do veřejné sféry ve smyslu veřejného zájmu a jejich poskytnutím by bylo zasaženo do soukromého a osobního života subjektu údajů. Povinný subjekt tak došel k závěru, že v tomto případě převažuje právo na ochranu osobnosti a ochranu osobních údajů nad právem na informace. Z tohoto důvodu povinný subjekt požadované údaje ke konkrétní fyzické osobě žadateli nemůže poskytnout.

II.

Ve vztahu k informacím požadovaným ke konkrétním právnickým osobám dále povinný subjekt dospěl k závěru, že se žadatel domáhá informací, jejichž zveřejnění je způsobitelné poškodit práva třetích osob, konkrétně právo právnických osob, které jsou předmětnou žádostí dotčeny, na ochranu jejich pověsti, soukromí a jejich jména.

Podle § 118 občanského zákoníku má právnická osoba právní osobnost od svého vzniku až do svého zániku a podle § 135 odst. 2 téhož zákona právnické osobě náleží ochrana proti tomu, kdo bez zákonného důvodu zasahuje do její pověsti nebo soukromí, ledaže se jedná o účely vědecké či umělecké nebo o tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství; ani takový zásah však nesmí být v rozporu s oprávněnými zájmy právnické osoby.

Povinný subjekt i v tomto případě zkoumal, zda ze žádosti vyplývají nějaké skutečnosti, které zvláště odůvodňují právo veřejnosti na informace a upřednostňují jej před právem na ochranu pověsti a soukromí právnických osob. Zjišťoval, zda je zde veřejný zájem na zveřejnění požadovaných informací. Zjišťoval tedy, zda požadované informace mají charakter informace, které by veřejnost měla znát nebo měla mít možnost znát. A dospěl k závěru, že z žádosti ani z jiných okolností nevyplývají žádné konkrétní skutečnosti, které by zvláště odůvodňovaly upřednostnění práva veřejnosti na informace. Naopak poskytnutím požadovaných informací by bylo zasaženo do soukromí (pověsti) v žádosti figurujících společností. Povinný subjekt tak došel k závěru, že v tomto případě převažuje právo na ochranu soukromí těchto právnických osob nad právem na informace. Z tohoto důvodu povinný subjekt požadované informace k uvedeným právnickým osobám nemůže poskytnout.

III.

Při posuzování předmětné žádosti se povinný subjekt opřel také o ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého *„Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet*

trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.“

Ve vztahu k předmětné žádosti povinný subjekt dospěl k názoru, že se žadatel domáhá poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení, jejichž zveřejnění je způsobilé poškodit práva třetích osob, konkrétně právo fyzické osoby, která je žádostí dotčena, na ochranu osobnosti a osobních údajů, a právo právnických osob, které jsou žádostí dotčeny, na ochranu jejich soukromí, jména a pověsti (viz výše uvedené odstavce). Povinný subjekt obecně bez vztahu k žádosti dotčeným subjektům konstatuje, že zveřejnění informace o tom, že policejní orgán vedl nebo vede trestní řízení vůči konkrétním osobám (fyzickým nebo právnickým), je nepochybně způsobilé dotčené osoby infamovat, tj. poškodit jejich pověst, vyvolat vůči nim nedůvěru a v případě obchodních společností v důsledku poškození jejich pověsti eventuálně způsobit těmto osobám i ekonomickou škodu.

Povinný subjekt žádný zákonný důvod k prolomení ochrany soukromí dotčených osob v daném případě neshledal a dospěl k závěru, že bez ohledu na to, zda jakékoliv trestní řízení je (bylo) policejními orgány Policie České republiky vůči žádostí dotčeným osobám vedeno či nikoli, poskytnutí informací požadovaných v předmětné žádosti by mohlo způsobit takový zásah do soukromí fyzické osoby, jež je touto žádostí dotčena, který by byl ve smyslu ustanovení § 81 zákona č. 89/2012 Sb. v rozporu s jejími oprávněnými zájmy, a dále by mohlo způsobit takový zásah do pověsti a soukromí dotčených právnických osob, který by byl ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. v rozporu s jejich oprávněnými zájmy.

Povinný subjekt zdůrazňuje, že shledává nepřípustným poskytnutí požadovaných informací i v tom případě, že policejní orgány Policie České republiky nevedou ani nevedly žádné trestní řízení vůči dotčeným osobám specifikovaným v předmětné žádosti o informace. Pokud by totiž při vyřizování žádostí o informace týkajících se trestního řízení vůči konkrétním fyzickým nebo právnickým osobám povinný subjekt požadované informace poskytoval v těch případech, kdy žádné trestní řízení vedeno není (nebylo), a v ostatních případech z výše uvedených důvodů tyto žádosti odmítal, samotné vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace by indikovalo existenci trestního řízení vůči dotčeným fyzickým nebo právnickým osobám, a stalo by se tak fakticky poskytnutím informace způsobilé dotčenou fyzickou nebo právnickou osobu poškodit.

IV.

Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky lze právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Na základě výše uvedeného povinný subjekt dospěl k názoru, že poskytnutí požadovaných informací o tom, zda Policie České republiky vede (vedla) trestní řízení vůči konkrétní fyzické nebo právnickým osobám, by mohlo způsobit takový zásah do ochrany osobnosti a soukromí dotčené fyzické osoby, který by byl v rozporu se zákonnou ochranou její osobnosti a osobních údajů, a takový zásah do pověsti a soukromí dotčených právnických osob, který by byl ve smyslu ustanovení § 135 odst. 2 občanského zákoníku v rozporu s jejich oprávněnými zájmy. Povinný subjekt shledal omezení svobodného přístupu k informacím nezbytným opatřením k ochraně práv třetích osob (ochrana osobnosti a osobních údajů žádostí dotčené fyzické osoby a ochrana pověsti, soukromí a jména žádostí dotčených právnických osob).

7

PO BOX 41/NCOZ
156 80 Praha 5 - Zbraslav

Tel.: +420 974 842 683
Fax: +420 974 842 594
Email: ncoz.sekretariat@pcr.cz

Povinný subjekt na závěr poukazuje na skutečnost, že u informací poskytnutých v režimu zákona č. 106/1999 Sb. se předpokládá jejich rozšíření neomezenému počtu osob. Povinný subjekt má zákonnou povinnost odpověď na žádost dle tohoto zákona zveřejnit na internetových stránkách a dle judikatury poskytnout každému jinému žadateli. Povinné subjekty musí ctít zásadu rovnosti a žádosti o informace vyřizovat nestranně. Poskytne-li povinný subjekt informaci určitému žadateli, bude analogicky povinen tutéž informaci zpřístupnit i dalším žadatelům. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 114/2003-42 ze dne 4. 8. 2014.)

Na základě výše uvedených skutečností a úvah dospěl povinný subjekt k závěru, že požadované informace žadateli nemůže poskytnout, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, a to k Ministerstvu vnitra České republiky podáním u Policie České republiky, Národní centrála proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování, PO BOX 41/NCOZ, 156 80 Praha 5 - Zbraslav.

plk. JUDr. Jiří Mazánek
ředitel

(podepsáno elektronicky)